

BÁRDOS B. ARTHUR

Fordulópontok...

Írtunk egy { szimfóniát
költeményt közös iblettel
regényt

négykezes partitúrát a zenekedvelőknek
disszonáns asszonánciákat
a vájtfülűeknek
harmonikus prózát
polgáriasra szűrt ütemben
hangról hangra sorról sorra
fűztük sorsunk fonalát
az izzó történelem tűfokán
láthatatlanul tördeltük kezünket
hajlékony életünket
árnyékoltuk a fehéren harsogó
papírlapokra –
analfabéta hazafiak
teleírátták makulátlan ifjúságunk
lehúgyozott falait
az elme-kór-csosult
Kor horog- és nyilaskeresztes
hieroglifáival
– néhány millióska – mi nem haltunk bele
fejezetről fejezetre
nőttünk magunk fölé
s töpörödtünk csontsorvadásos eszmék
kajlagerincű törpéivé
ám a holt koponyák Golgotájáról
hazafelé menet bukácsolva
kettőnk irdatlan lekottázatlan megíratlan
szerelme támasztott föl átmenetileg
rovarirtó napjaink tőkjózan küszöbén –
újjáéledtünk kar a karban
test a testben
a hús szentélyeiben folytatódtunk
egy-házunk háromésfélkilós harang-
nyelvvvel kongatta világgá
a gének és sejtek ünnepi ötvözetét
s azóta sem tudjuk mire figyelmeztet
a hajnal szemérem-hasadása

vagy az elfásult alkonyat
 fellobbanó láthatárán lánggra-
 gyúlt dómok zsarátnok-
 kupoláinak gyötrő áthasonulása
 csuhát öltő
 kolostorcella-szigorúságú éjekké
 és minek – toporzékolok magamban –
 Immanuel Kanttól elcsenni
 transzcendentális lebegését
 mikor negyvenhét esztendeje
 (vond le kérlek a KZ- s szekuséveket)
 naponta szemléljük egymást
 a reggeli kávé aromás illatában
 s az ad-hoc vacsorák vitaestjéin
 szemére hányjuk egymásnak
 hogy én a szalonnás rántottát zabálom
 te a szűzhártyás tükörtojás
 sárgájába mártod magad
 jóformán észre se vesszük –
 minden buborék-percünk
 visszavonhatatlanul pattan el
 a nyomainkat féltékenyen
 tagadó múltba
 s mi is önmagunkat marcangolva
 simogatva gyűlölve istenítve
 a megsemmisülésig – –
 zuhanunk agyonfoltozott
 szálanként foszló
 végzetesen összegabalyodott ejtő-
 ernyőinken csúngve
 terített asztalunk megvetett ágyunk mellől
 a hemzsegő galaktikák
 csillagszemű névtelenjei közé
 esetleg a chaplini Modern Idők
 celluloid kényszerképzetein
 túlrepítve: az örökké
 üzemhibátlanul működő
 szabályozható krema-purgatórium
 tisztító
 eleven tüzebe ejtjük
 szimfóniánkat verses regényünket –

aláíratlan-magunkat!

1991. július 13–14.

Közkívánatra

*Valóság vagy álom
prése szorít marokra,
élethossziglan verset
csurrintani riadt napokra...*

*Minden kétes. Mindenre képes
egy körömhegynyi heg.
Vércseppre csepp –
fogyatkozom pazarolva
magam a behorpadt csönd
bádog kagylójába hullva-folyva ---*

*Közkívánatra elavul
az alanyi: földbe szivároghva,
közhellyé csillapul.*

*A rothadó évtizedek
vörös foltokkal szennyezett
gézkötése
bomlásában is fertőz:
szemérmesen mégse
takargatom a nyílt sebet
lecsupaszított életemet.*

*Arcom árkaiba kövesedett
a megalvaadt ősz. Védtelen az ember
ha már kiterítették mások.
Fölöttem elévül
a huszadik század: némely régésze
latolgatja, megéri-e végül,*

hogy színre lökjenek az ásatások.